

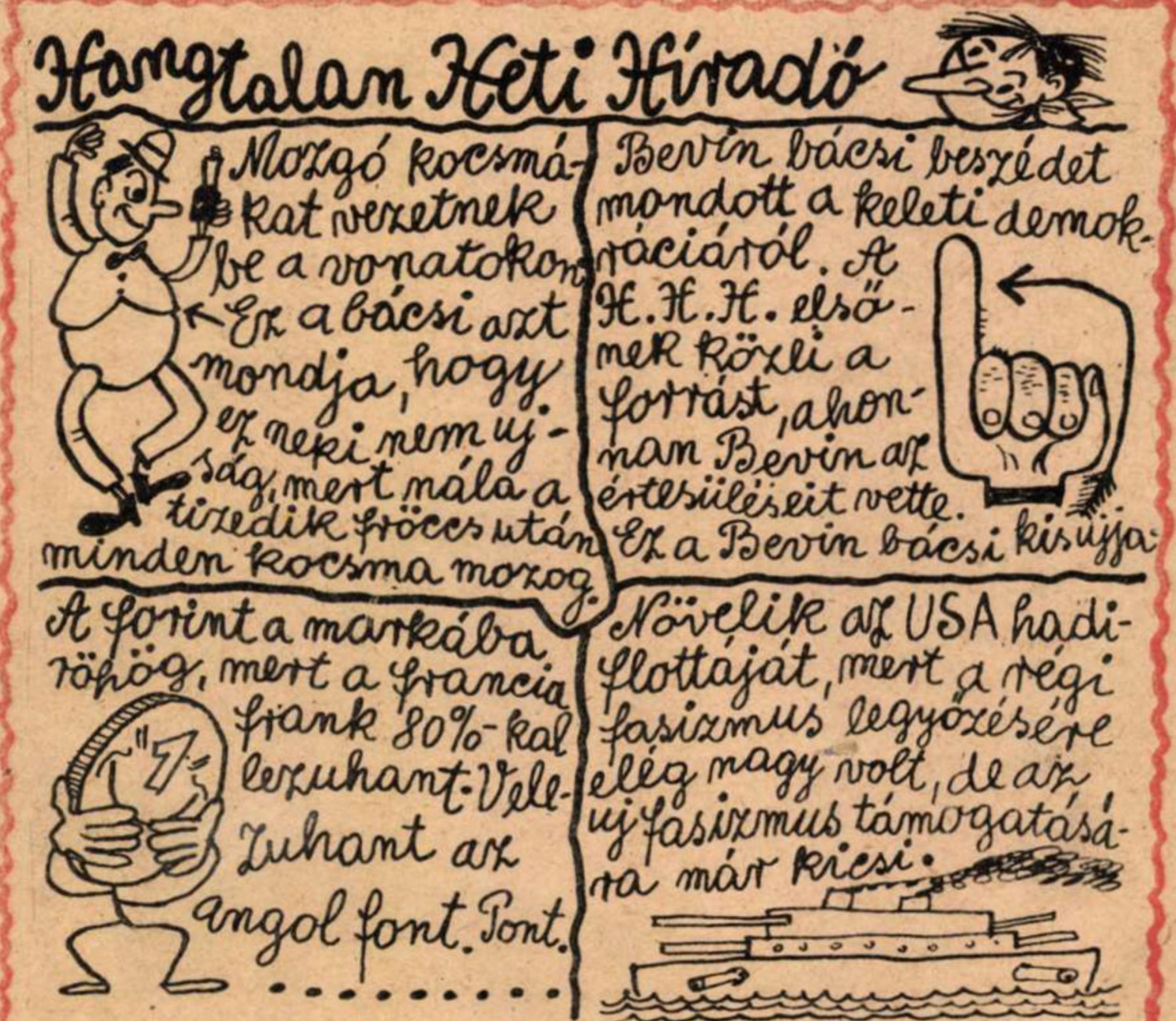
Záróra 2 órakor

— Hé, öregem, jöjjön le onnan!
— Mit akar? Maga engedte meg, hogy kettőig fennmaradhassak!

A viszonfl átásra

Gerő: Minek ide női szakasz? Hiszen csak a Pauker Anna nő.
Bebrics: De nő a magyar-román barátság és nő a békereménység is.

70 fillér

Ki felelős az árvízért?

— Te vagy az oka! — Te vagy az oka! — Te vagy az oka! — O volt az oka!

Gádor Béla:

Trizonia ismertetése

Trizonia, Európa legújabb országa, a Rajna jobb- és balpartján és Truman elnök zsebében terül el. Az országot hol Bizoniának, hol Trizoniának nevezik, aszerint, hogy az angolszászok össze vannak-e veszve a franciákkal vagy sem.

Trizonia fiatal ország, főleg az éleimezés és az újjáépítés fiatal benne. Lakói, az ú. n. trizonok, akiket a bevándorolt amerikánusok saját nyelvükön „demokratáknak" is szoktak nevezni. A trizonok eredetüket egészen a Niebelungokig vezetik vissza, akiknek legkiválóbb istenük egy Wotan nevű hadseregszállító volt, aki később feleségül vette egy ingatlanügynök leányát. Ebből a házasságból született egy Hitler nevű szobafestő, aki így csak félisten lehetett, viszont egész hülye volt. Ez a Hitler később nagy karriert csinált, mert előbb szakaszvezető, majd vezér és kancellár lett belőle. Hitler hosszú ideig háborúkat viselt, de miután látta, hogy nem tudja az egész világot lenyelni, mert szűk a nyelőcsöve, különben is mindenki beleszól a dologba, elhatározta, hogy rendes családi életet fog élni. Ekkor ismerkedett meg Éva Braunnal, aki olyan szép nő volt, hogy Hitler, amikor meglátta, rögtön lángra gyult és porrá égett.

Ettől a Hitler nevű félistentől származnak Trizonia jelenlegi őslakói, akik bár családfájukat közvetlenül Wotanig vezethetik vissza, de félistentől származván, csak negyed- és nyolcadistenek, sőt akad közöttük igen sok tizenhatodisten is.

Trizonia őslakóinak eredetileg főfoglalkozása rablás, gyujtogatás és gyilkolás volt, de miután ezt most már csak egymás között űzhetik, inkább szerencsevadászattal és éhezéssel foglalkoznak. Az állattenyésztés is kedvelt foglalkozásaik közé tartozik, ezt is nagy vezérüktől Hitlertől tanulták, aki maga is rengeteg nagy állatot tenyésztett ki, akiknek nagy része még ma is él és vígan katonáskodik a világ különféle hadseregeiben.

A trizonoknak saját nyelvük van, az ú. n. trizon nyelv, amely főleg az amerikánus segítség kieszközlésénél játszik fontos szerepet. A trizon nyelv nem nehéz, könnyen elsajátítható. Például a demokráciát trizonul úgy mondják „holile", innen is látható, hogy a trizon nyelv még a magyarral is mutat némi rokonságot.

A bevándorolt lakosság az ú. n. amerikánusok, (trizonul: „baldóverek") főleg cserekereskedelemmel és nácitlanítással foglalkoznak. A nácitlanítás úgy történik, hogy az amerikánusok addig faggatják a nácitlanítandó trizont, míg bevall néhányezer gyilkosságot és akkor megteszik főszerkesztőnek vagy vezérigazgatónak. Az amerikánusok Trizoniában élénk cserekereskedelmet folytatnak a lakossággal. Két amerikánus cigarettáért Trizoniában már egész csinos nemi betegséget lehet kapni. A betegség felmutatása ellenében az amerikánusok kapnak penicillint, ezt odaadják a trizon nőknek és ezért ismét kapnak betegséget. Ez az, amit Trizoniában úgy hívnak, hogy a gazdasági élet körforgása.

Kémia

— Tulajdonképpen kár, hogy a feleséged nem értékesítheti többé az egyetemen szerzett kémiai tudását.

— Mi az, hogy nem értékesítheti? Éppen tegnap csinált borjúszeletből szenet.

Berlinben Sztálin szobrot emelnek

— Milyen szép ez a szobor! Hogy a szegeny jó Führer ezt nem élhette meg . . .!

Leánykérés

A fiatal festőművész, aki inkább mulatozásai, mint képei révén híres, a napokban, egy átmulatott éjszaka után elhatározta, hogy végre partok közé tereli élete szétcsavargó folyamát. Ráparancsolt magára, beállított régi szerelméhez és a lány szüleinek jelenlétében megkérte a kezét.

Egyetlen pillanatig se volt kétséges a beleegyezés, a lány mégis, hogy női méltóságának is megadja a magáét, ezt felelte:

— Holnap választ kap.

A kérő rémülten meredt rá:

— Holnap?

— Sokallja? — mosolygott boldogan a lány.

— Ho . . ., hogyne sokallnám — hebegte festőművészünk. — Hiszen addig még százszor meggondolhatom magam . . .

Hutty... putty...!

Előkelő kávéházban uzsonnázik két csirkefogó.

— Legalább egy ezüstkanalat zsebre kéne dugni — pislog körül az egyik és már süllyeszti is nadrágja zsebébe.

— Fogadjunk, hogy én meg a főpincér szemeláttára dugok zsebre egyet — ajánlja a másik.

Fogadnak, aztán hivatják a főpincért, s miután fizettek, így szól hozzá a kanáltalan:

— Mindennel nagyon meg voltam elégedve. Én Max Burton vagyok, a világhírű bűvész. Köszönetem jeléül most mutatok önnek valamit.

Zsebredug egy kanalat és kétszer a zsebére üt:

— Hutty..., putty!... Nos, hol a kanál?

A főpincér mosolyog, nem tudja, honnan fog előkerülni. A csirkefogó belenyúl cimborája nadrágzsebébe és az asztalra dobja a kanalat:

— Voilà!

És mennek.

Báli idill

Sötét Ödönnét a Textiles-bálon táncra kéri valaki. Tánc után Ödönné így szól az urához:

— Látod, Ödön, már nem vagyok egészen fiatal, de még mindíg jól forgok.

— Nagy kunszt. A föld öregebb, mint te és mégis egészen jól forog.

Taxi-kaland

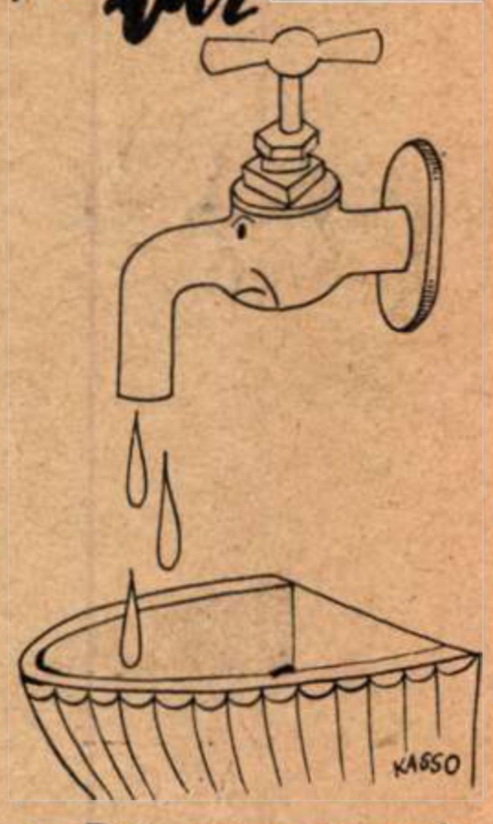
A taxisofőr sajnálkozva mondja:

— Ejnye, elfelejtettem az indulásnál lecsapni a zászlót. Most nem tudom, mennyit kell uraságodnak fizetni.

Az utas legyint:

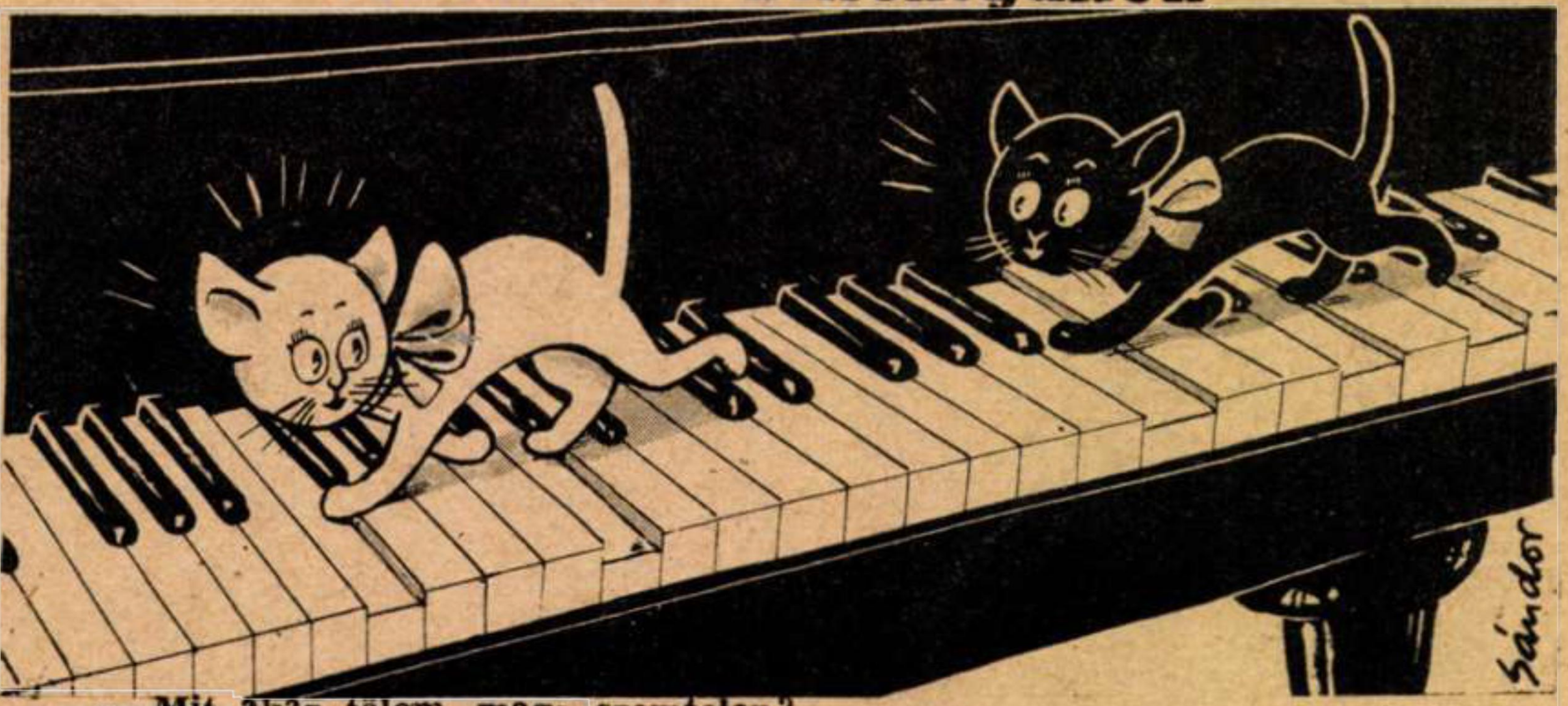
— Annyi baj legyen, én is elfelejtettem magamhoz venni a pénztárcámat.

IDEGES vízcsap

— Fene egye meg, már megint elfelejtettek rendesen elzárni! Most nem tudok aludni a csöpögésemtől!

Macska a billentyűkön

— Mit akar tőlem, maga szemtelen?

— Hallottam, Mióka, milyen szép hangja van, gondoltam, zongorán kísérem.

Új helyzet a Kretontextil-perben

A Kretontextil flanellcsempészeinek ügyében a védők bizonyításkiegészítést kértek. Bizonyítani kívánják, hogy a vádlottak közül Várkonyi kettőig se tudott számolni, Feledi pedig nem beszámítható.

Reméljük, hogy a bíróság, mérlegelve a dolgot, a beszámíthatatlan Feledit nem számítja be a Várkonyi büntetésébe.

Jó szív

— Nem kutyuskám, nem engedlek ki mindennap a piacra. Az csak a férjemnek való.

(Punch, London)

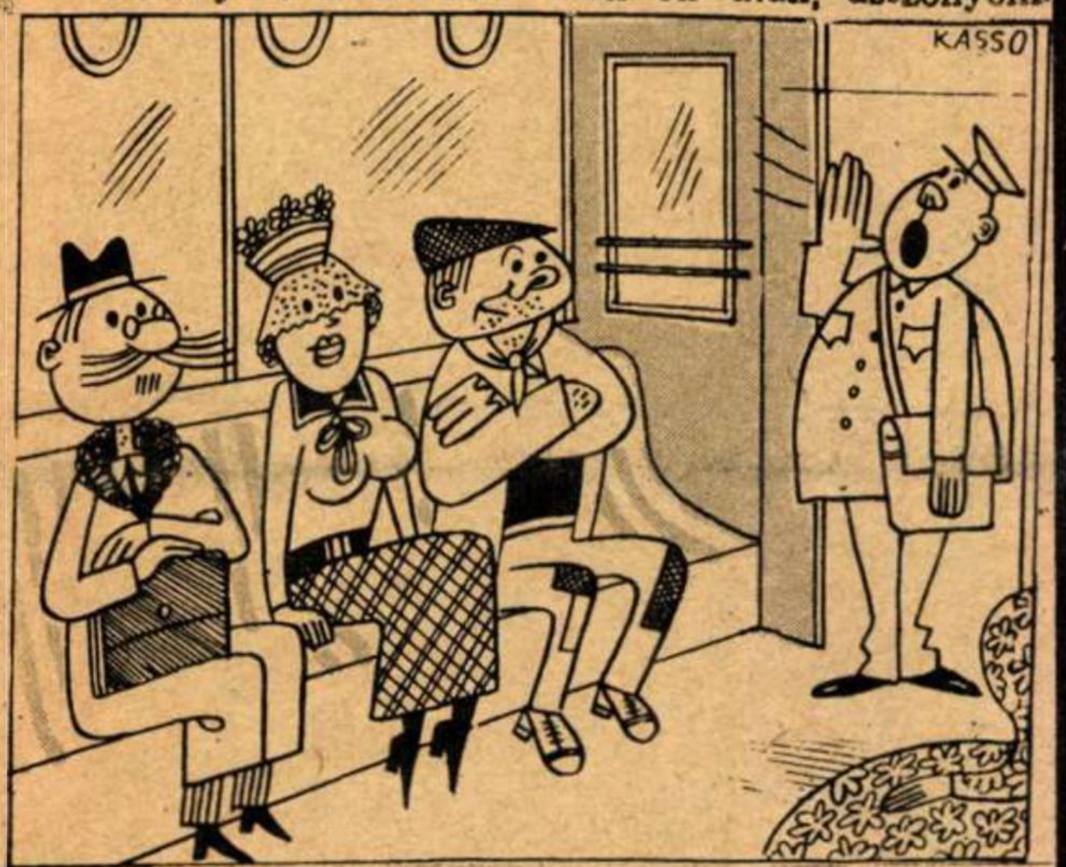
Utasok és kalauzok udvariassági versenye

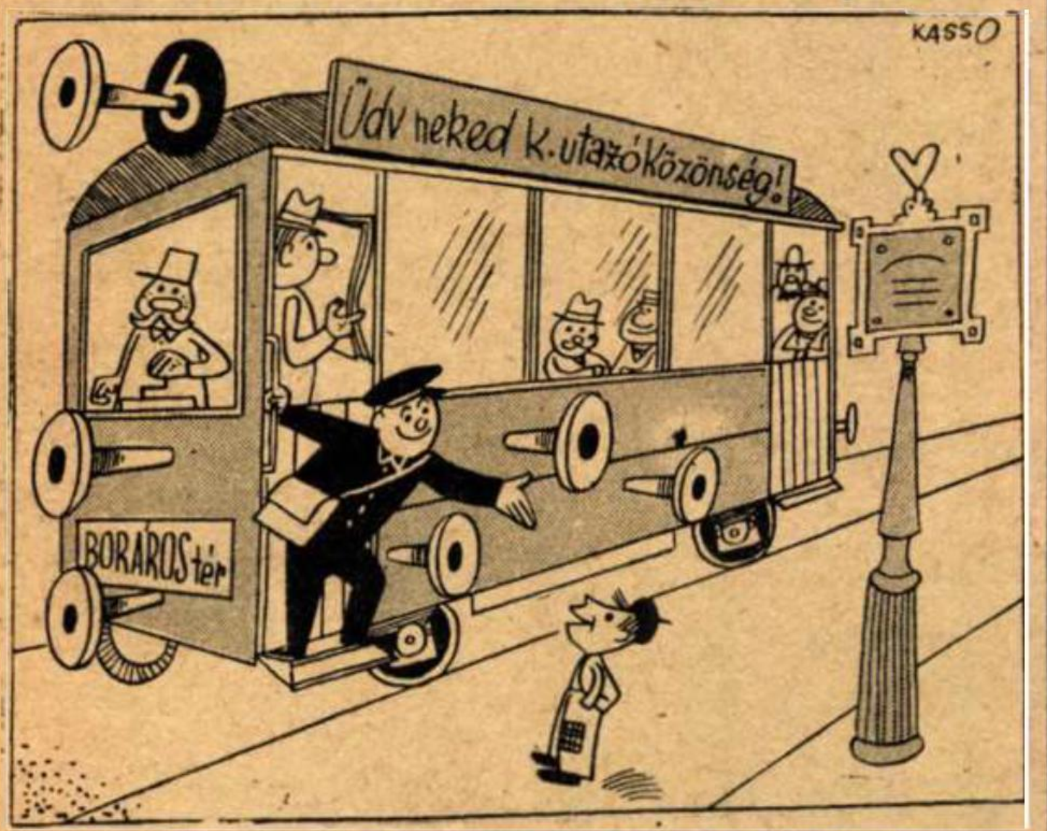
— Oppardon, a tyúkszeme volt?
— Nem tesz semmit, nagyon jólesett.

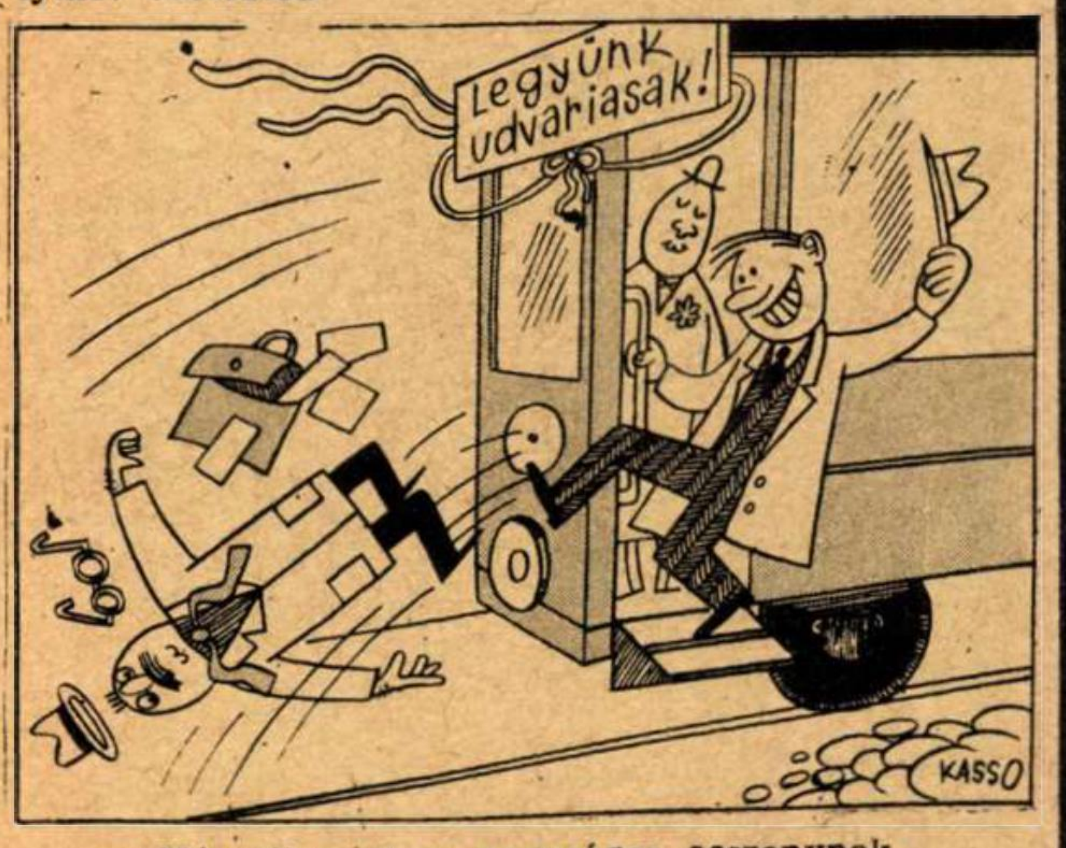
Füttyös kalauz: Csak ön után, asszonyom.

— Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim, nem szívesen zavarom önöket, de meg kell említenem, hogy utazásunk során eljutottunk a Wesselényi-utcához.

— Utközőre akarsz ülni, fiacskám? Tessék, melyiket választod?

— Kézcsókomat a nagyságos asszonynak.

Közös vonás

Operaházunk egyik fiatal énekese halálosan szerelmes a szép kis balett-táncosnőbe. A lány azonban más iránt érdeklődik, szakítani szeretne vele. Legutóbb azzal érvelt a szakítás érdekében, hogy „egyetlen közös vonásuk sincs". A fiú könnybe lábadt szemmel bizonygatta az ellenkezőjét, de a kegyetlen kis nő megmakacsolta magát: nincs közös vonásuk. Végső kétségbeesésében ezt kérdezte a fiú:

— Ugye . . ., ugye, te nem Zebegényben születtél?

— Nem . . .

Fiatal énekesünk felujjongott és ráborult a lány kezére:

— Na, látod! Én se!

Bizalom

A papa félrehívja a társaságtól leánya udvarlóját és így szól hozzá:

— Légy szíves, édes öcsém, ne járj többé kettesben moziba a lányommal.

Elvörösödve hebegi a fiú:

— Úgy értsem ezt, hogy nem bízol bennem, kedves bátyám?

— Jaj, dehogyis értsd úgy, édes öcsém — nevetgél a papa szintén zavartan. — Persze, hogy bízom! Csak...

— Akkor hát Margitkában nem bízol?

— Ments Isten! Persze, hogy bízom benne is! Csak...

— Csak...

Nekidurálja magát a papa:

— Csak egyetlen egy esetben nem bízom bennetek, édes öcsém.

— Melyik az az eset, kedves bátyám?

— Ha kettesben vagytok.

Két színésznő

beszélget egykori, színiiskolai társnőikről.

— Magdával mi van?

— Sokat küszködött vidéken, végül is elkedvtelenedett és nem tartott ki a pályán. Férjhez ment, két gyermeke van.

— És Lola?

— Kitartott.

Százforintos keresztrejtvénypályázatunk megfejtése

Vízszintes: 1. Heródes Agrippa, 8. Kgr, 11. Olir, 12. Nitrilek, 14. Mek, 15. Anglikán, 16. Uzsora, 18. Apercu, 20. Nuance, 21. Sprint, 22. Csk, 23. Otb, 25. Av, 26. Eo, 27. Up, 29. Era, 31. Áa, 33. Lola, 35. Rupert, 37. Ubiquitás, 39. Avz, 41. Se, 42. Ursus, 43. Icim, 44. Rien, 46. Szimatu, 48. Portás, 50. Tormás, 51. Ana, 52. Kolonia.

Függőleges: 1. Homunculus, 2. Efezus, 3. Riksakuli, 4. Or, 5. Ennaeteris, 6. Gis, 7. Atlas, 8. Klári, 9. Gencné, 10. Rk, 13. Ikervár, 15. Arco, 17. On, 19. Utopizmus, 24. Brutus, 28. Paquet, 30. A Pásztó, 32. Atacama, 34. Oberon, 36. Es, 38. Urnák, 40. Vitál, 43. Imri, 45. Ira, 47. Ion, 48. Pa, 49. So.

A pályázatra kitűzött 100 forintot

Miklósy György (Ujpest, Aradi-u. 25.)

nyerte. Jutalmát postán elküldjük.

Példázat

arról, hogy könnyű dolga lesz-e az Anyag- és Árhivatal új elnökének Varga István után?

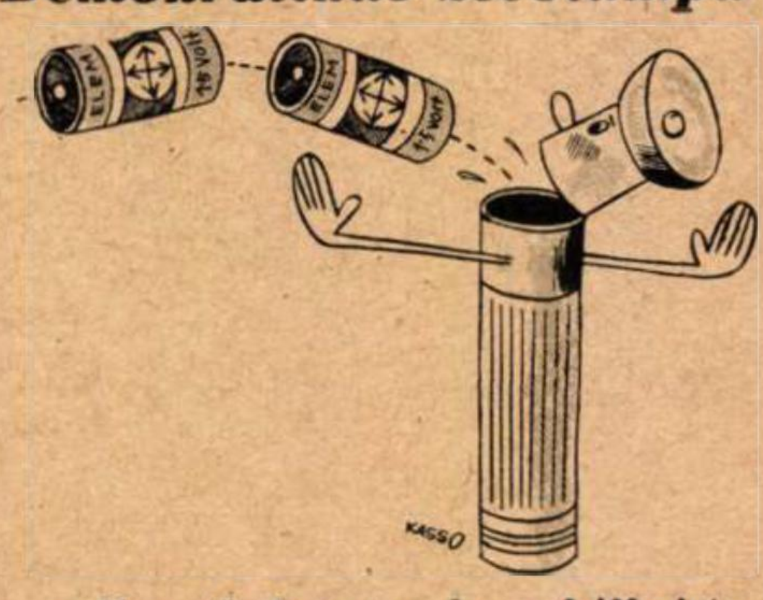
Az új háztartási alkalmazott tálcán hozza az ételt és az ajtóban tálcástól együtt hasra esik.

— Na hallja, — mondja a gazdája — így én is tudnám.

A lány csípőre rakja a kezét:

— Most már könnyű, mikor megmutattam.

Demokratikus zseblámpa

— Nem türök magamban pfeifferista elemeket.

Gólyamese

— Látjátok, ez a madár hozza a gyerekeket.

— Mondd Pisti, felvilágosítsuk a nagymamát vagy hagyjuk ebben a tévhitben?

Állatkereskedésben

— És milyen táplálékot adjak az aranyhalaknak?

— Hangyatojást.

— Lágyan vagy keményen?

Gondos szülő

Krokodil mama: Krokikám, köpd ki a gombokat, különben vakbélgyulladást kaphatsz.

Ja igaz!

A tüzifakereskedőt senki sem sajnálja.

Egy tojás meg egy tojás

Kávéházban reggeliztem. Kávé után rendeltem egy tojást pohárban, lágyan. Jött a tojás pohárban lágyan, tíz másodperc alatt megettem. Még röhögtem is magamban, hogy milyen kevés egy tojás pohárban.

Ugyanaznap délutánján hazafelémenet eszembe jutott, hogy szeretem a lágytojást. Vettem három tojást és betettem az aktatáskámba. Mire hazaértem, a három közül egy eltörött. Ettől az egy tojástól tojásos lett egy nagy köteg kéziratpapiros, továbbá tojásos lett két regény, amit vittem haza az aktatáskámban, továbbá csurom egy tojás lett az aktatáskám belseje, továbbá tojásos lett a cipőm, mert a tojáslé a táska sarkán kicsurgott, továbbá tojásos lett a kezem csuklóig, amivel fogtam a zsebkendőt, amivel tisztogattam a kabátom ujját, ami mind tojásos lett. És tojásos lett a másik két tojás is, és tojásos lett a szék is, amire a tojásos zsebkendőt kiteregettem, és tojásos lett a mosogatórongy, amivel a tojásos széket letörülgettem, és tojásos lett a hokkedli fiókja, ahova betettem a tojásos cipőrongyot. Ilyen sok egy tojás.

Másnap reggel a kávéházban már okosabb voltam:

— Kérek egy lágytojást — mondtam.

— Pohárban? — kérdezte a pincér.

— Nem. Aktatáskában.

T. L.

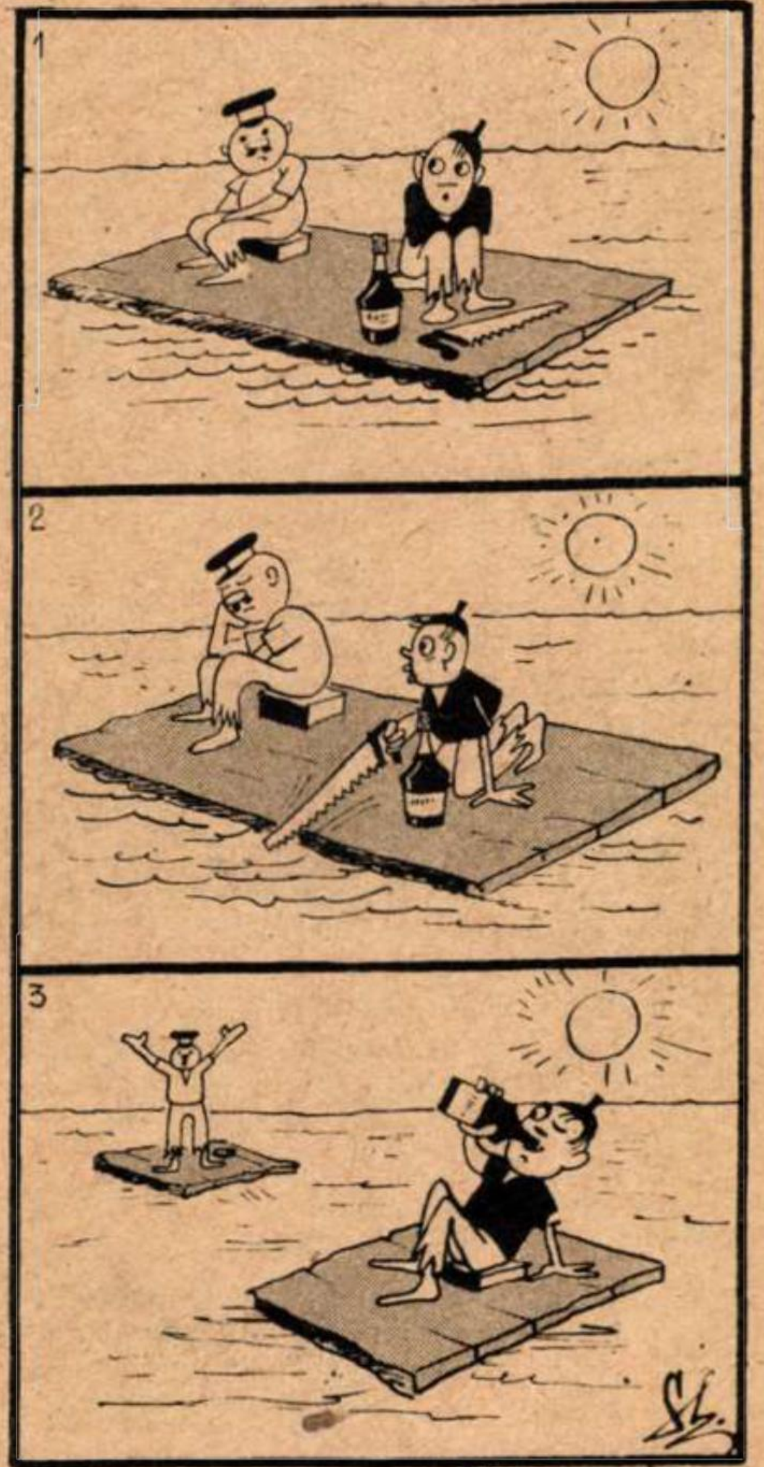
Múlik az idő

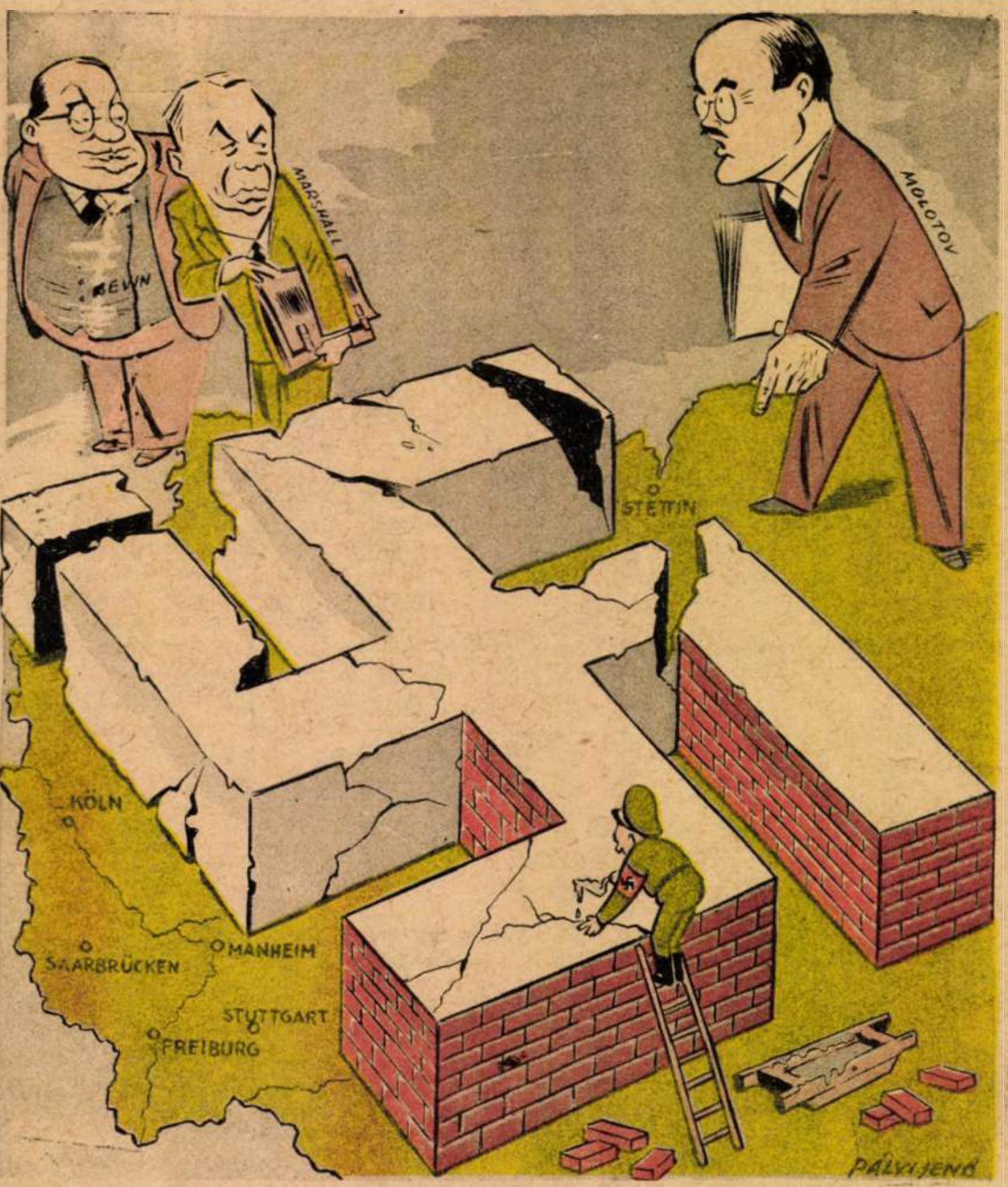
Légypapa: Látod fiacskám, amikor olyan idős voltam, mint te, itt még csak egy keskeny gyalogösvény vezetett.

Tengerész, ó szivem tengerézs

(Kép szöveg nélkül)

Nyugatnémetországban

Molotov: Hát nem látják, hogy mit csinál az ott?
Marshall, Bevin: Hogyne látnánk, hála Istennek újjáépít.

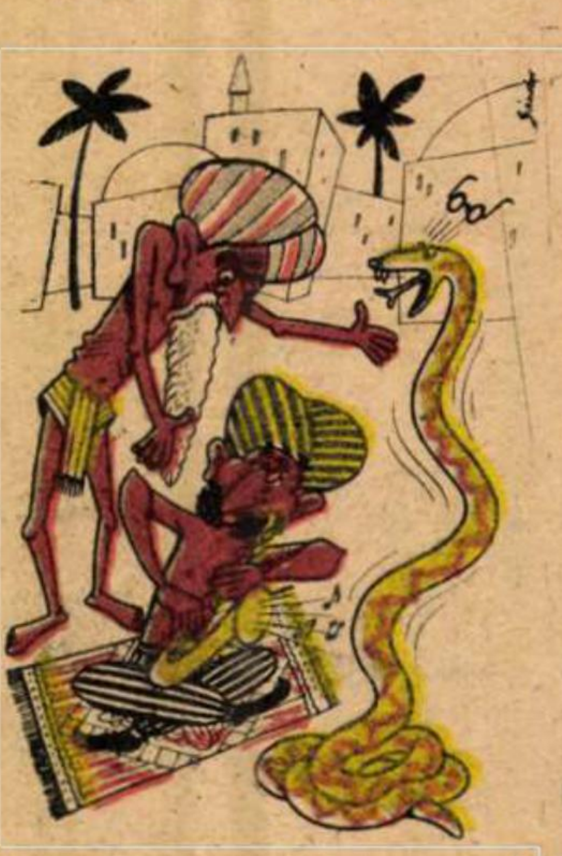
DÉLELŐTTI LAPTÁRSAINK *megneheztelték a Ludas Matyira Tanítómesterek c. képe miatt, amely Göringet, Göbbelst, Szálasit, Hitlert és Mussolinit ábrázolta egy pesti újság-stand előtt, amelynek lapjai fejléseiken a nap szenzációját hirdették: „Megfojtotta", „Feldarabolta", „Agyonlőtte", „Megmérgezte" stb. Erre mondják a képen megrajzolt fasiszták: „Azért mégsem multunk el teljesen nyomtalanul." Világos, hogy a szatira nem az ábrázolt lapokra, hanem a bennük ismertetett cselekményekre vonatkozik. Hogy délelőtti laptársaink mégis bántva érezték magukat, az talán abból ered, hogy néma szemrehányást éreztek ki a képből: hátha nem kellene ezeket a bűnügyeket ilyen vastag betűkkel s ennyire a lap élén tárgyalni? Csakugyan nem kellene. De ez alkalommal mégsem ez volt a téma: nem a gyilkosságok megíróiról volt szó, hanem elkövetőikről, akikben kétségtelenül a fasizmus hagyatéka tükröződik.*

3 éves a demokratikus rendőrség

Ünnepelve itten állok
Tiszta szívből gratulálok
Rend van, csend van, fegyelem
S én ezért Önt kegyelem.

Háklis kígyó

— Miért használ szaxofont fuvola helyett, kollega úr?

— Mert csak szvingelni tud ez az állat.

MINT AZ EMBEREK

— Kérlek, ez a Fifi mindig azzal a rendőrkutyával mászkál . . .

— Tudom. Megbolondul az egyenruháért . . .

Taszajtó Nagy Gergely esete az ártánnyal

— Mán meg mitül ragyog úgy a pofád, te Gergely?

— Mitül? Disznóölésen vótam a Rogyasztó Kovácséknál.

— Befaltál két pofára, he?

— Maj elmondom mingyán. Az úgy vót te, hogy menek a zsíros vín Rogyasztó háza előtt, hát eccerre csak hallom ám az éktelen röfögést. Mi a fene, mondok, ezek mán megin disznót ölnek? No ezt mán megnízem magamnok. Menek be az udvarra, nízem a disznót, nízem. No, mondok, Andris, e fajintos egy dög. Hogy a jófenébe ne vóna fajintos, hetykélkedett a Rogyasztó, az ín neveltsem e. Jó van, mondok, jó van Andris, csak vigyázzatok, ahogy kieresztitek, mer igen akkurátus egy ártány ez, keresztülmegy rajtatok, nízd mán a szemit, milyen huncfut, jobb is, ha én nyitom ki az ólat mer én abszolut ember vagyok, ismerhetsz Andris. No, nem is vártam választ, nyitom ki az ólajtót, oszt nyargal is mán ki rajta az ártány, akár a szilaj csikó, elsőbb feldönti a Rogyasztót, osztán a Rogyasztónét, utána a böllért, a vínasszonyon, a Rogyasztó anyósán mán csak vígignízett mírgesen, oszt ki a nyitott kerítésajtón a vakvilágba.

— Fogják meg — rikoltotta Rogyasztó.

— Ujj lóra, oszt menny utána — biztattam Rogyasztót —, mer ezt gyalog be nem éred

— Mitül vadulhatott e meg?

— A tüzes vére hajtotta — mondtam tudományosan. — Fiatalság, bolondság, no, nincs abba semmi, vótunk mink is fiatalok

Azt mán nem mondtam, hogy a csizmám orra is tüzelte kicsit a vérit, mer úgy fenéken billentettem, ahogy gyütt kifelé az ólbul, hogy azt hihette a szegíny pára, hogy haragszok rá.

— Hinnye — kurjantotta el magát akkor a böllér — hászen ez a Taszajtóékho megy!

Abbizony, a büdös ártány, ott állt mán a kapunk előtt, ippeg csak hogy a kilincset nem rángatta.

— Hát hogy a jófenébe ne gyünne hozzánk — mondtam szelíden —, mikor ű a Marci, a mi ártányunk, amék elbitangolt annakidején, megismertem a csipkés fülirül, csak azt nem tudom most, hogy tegyek e feljelentést ellene, vagy fogaggyam vissza szípen ezt a tékozló fiút?

— Mindegy mán — nyelt egyet Rogyasztó —, ha a tiéd, hát a tiéd, én nem vitatom, fullaggy meg rajta. A multkor bevetődött hozzánk, oszt azt hittem vaddisznó, merhogy olyan mírgesen nízett mindig. Hanem hallod-e, én tömtem bele a kukoricát meg a moslíkot, a nem megy ingyenbe, fizetni kő a nevelésér!

— Ammán igaz — mondtam —, csak elsőbb maj megnízem, hogy nevelted hallod, vót-e foganattya a nevelísednek, mer ha olyan analfabéta a dög, mint amikor idekerült, nem ér a nevelísed egy huncut vasat se . . .

Materializmus

A tisztelendő úr arról magyaráz, hogy porból lettünk és porrá leszünk. Hátul a Krizsanec gyerek feltartja a kezét:

— Tisztelendő úr, kérem, a négerből szénpor lesz?

Felháborodás

— Hiába mondják, hogy a jubileumi évben emelni kell a termelést, ha egész éjszaka egy pasas se jön erre.

Szerelmi lecke

Megjelent mostanában egy úgynevezett hindu szerelmi tankönyv, amely a lelki és fizikai szerelem különböző válfajait tárgyalja imponáló hozzáértéssel, még imponálóbb részletességgel és a legimponálóbb nyiltsággal. A könyv potom százhúsz forintba kerül, hasznos volta felől azonban megoszlanak a vélemények. Erről beszélgetnek egy ujságírótársaságban.

— Én azt hiszem, hogy ez végeredményben egy erkölcsnemesítő könyv — jegyzi meg a társaság legnagyobb meglepetésére egyik kitűnő népi humoristánk.

— Megőrültél? Erkölcsnemesítő?

— De mennyire! Aki megveszi, annak jóideig nem lesz pénze nőkre . . .

Darvas Szilárd:

LEGENDA A HALHATATLANSÁGRÓL

Burumbu igen jókedvű ősember volt a pliocén-korban, a művészeteket ugyan lenézte, viszont remekül értett a „gseft“-hez, ami pliocénül üzletet jelent. Mindenfélékkel kereskedett, a masztodon nevű háziállattól a kőbaltáig bármi kapható volt nála, remek típus-ágyékkötőket hozott forgalomba és csendes társ volt a „Vidám ichtiozaurus“hoz címzett csapszékben is.

Burumbu a legműveletlenebb ember volt az egész rengetegben. Ziribár, a festő, aki vászon híján a homokba rajzolta remekműveit, meg is jegyezte egyszer, hogy Burumbu és egy intelligensebb majom között csak az a különbség, hogy a majom nem tud beszélni és így jóval kevesebb marhaságot fecseg össze. Burumbu azonban fütyült Ziribárra és az ő művészetére, amiből éhen lehetett halni, míg a lánckereskedelem már akkor hasznot hajtó iparágnak bizonyult. Burumbu negyven éves korában többszörös barlangtulajdonos volt és tizenkét mamutja futott a pliocénkorabeli ügetőn.

Üzleti ügyei idővel úgy megszaporodtak, hogy képtelen volt valamennyi elintéznivaló dolgát észbetartani, amiből kifolyólag kisebb-nagyobb károsodások érték. Ha lett volna zsebkendője, bizonyára csomót köt rá és a dolog el van intézve, de a zsebkendő még nem volt feltalálva és Burumbu a kor szokásának megfelelően éppúgy a pliocénba fújta az orrát, mint a többiek.

Egyik este azonban remek ötlete támadt Valami vadlovakkal kapcsolatos rekompenzációs üzletet kellett volna másnap elintéznie s hogy el ne felejtse, egy kődarab segítségével felrajzolta luxusbarlangja falára az áru képmását. Ronda egy ákombákom volt ez: Ziribár, a festő bizonyára halálra röhögte volna magát rajta, mert a lónak nyolc lába, két szügye és három fara volt. Burumbu azonban nem sokat törődött ezzel. Másnap pontosan tudta, miről van szó, remek üzletet csinált s ettől kezdve rendszeresítette ezeket a feljegyzéseket. Lassan az egész barlangot telefirkálta furcsa és valószínűtlen figuráival, minek következtében rengeteget keresett és mikor meghalt, övé volt a fél őserdő.

Közben eltelt néhány százezer esztendő, az ősemberek csontjai a korabeli demokrácia jegyében együtt porladtak el a masztodonéval és Ziribár homokba rajzolt remekműveit végkép elmosta az idő. Burumbu közgazdasági feljegyzéseit azonban megtalálta Frobenius, a nagy barlangkutató s az egész modern világ azóta is meghatott csodálattal veszi tudomásul, hogy milyen magas nívón állott a pliocénkorszak művészete.

Jelentkezzenek a 18 évesek

— Ez a Lidia már másodszor megy jelentkezni...
— Hát persze. Mert ő már kétszer 18 éves.

Nehéz Palesztinában angolnak lenni!

Nincs még egy hatóság a világon, amely olyan nehéz helyzetben volna, mint a palesztinai angol parancsnokság. Nemcsak arról kell gondoskodnia, hogy a zsidó partraszálló imperialistákat internálja, nemcsak arra kell vigyáznia, hogy az arabok olajvezetékre ne lépjenek, nemcsak állandó készenlétben kell lennie a sajnálatosan gyakori zsidó-arab összecsapások miatt, hanem ráadásul még biztosítania is kell a minél gyakoribb összecsapásokat, ami tekintettel az arab sejkek magas árfolyamára, meglehetősen hálátlan feladat.

Az angol katonai tényezők azonban a helyzet magaslatán állanak. A hétfői hadijelentések szerint például a következők történtek aznap Palesztinában:

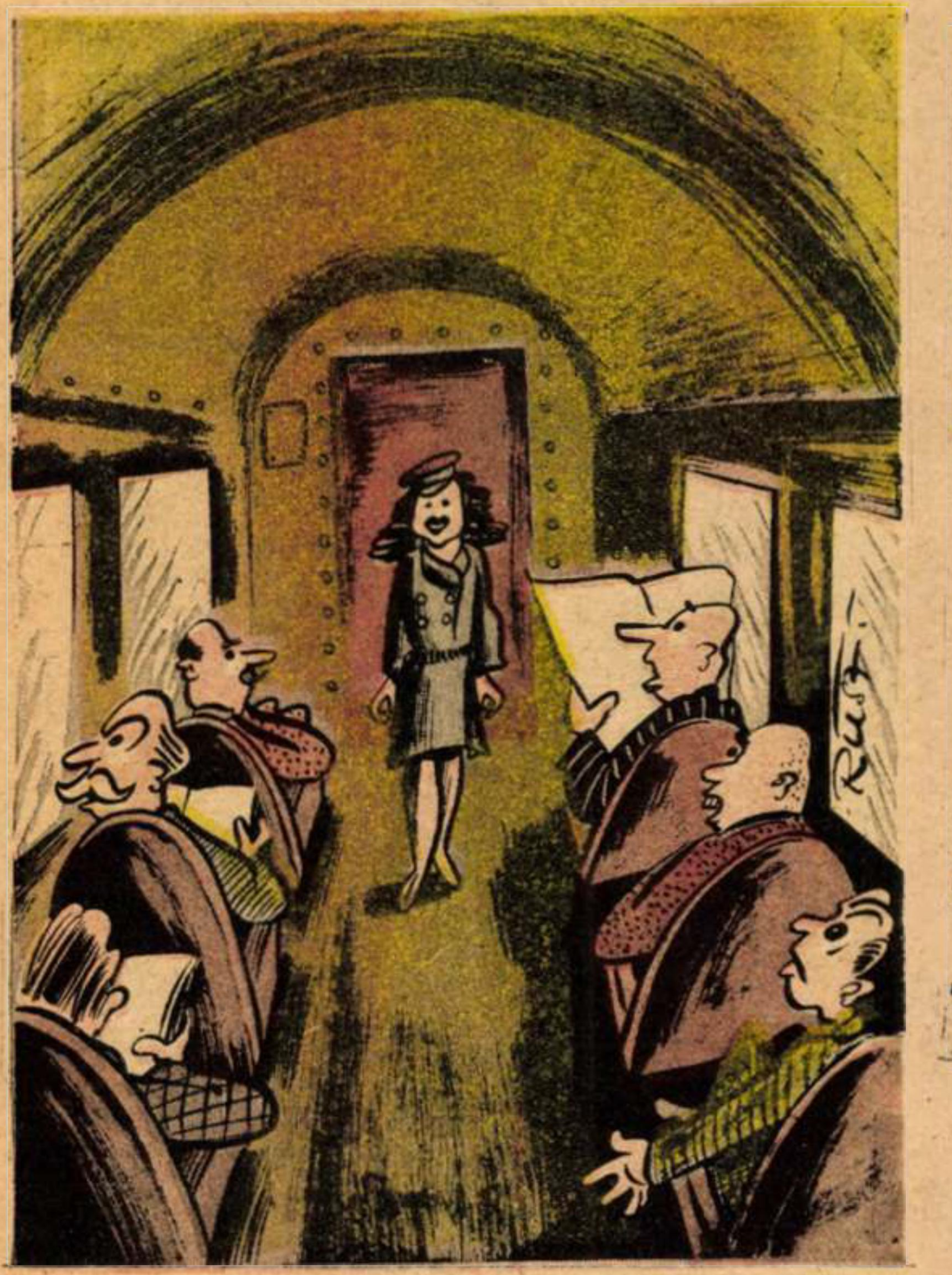
Délelőtt: Egy zsidó terrorista megtámadta a jaffai arab rendőrkapitányságot. Az angol katonaság haladéktalanul beleavatkozott és széjjelszórta a terroristát.

Délután: Érthetetlenül felizgatott arab csőcselék megtámadta a jeruzsálemi zsidó negyed gyümölcskereskedéseit. Az angol rendőrség haladéktalanul beleavatkozott és széjjelszórta a gyümölcskereskedőket, majd házkutatást rendezett zsidó fegyverek után.

Estefelé: A transzjordániai angol szent légió arab katonái megtámadtak egy szíriai arab falut, melyet felgyujtottak. Az angol véderő haladéktalanul beleavatkozott és széjjelszórta a telavivi Zsidó Irodát.

A palesztinai angol haderő helyzete tehát nem irigylésreméltó, egyszer a zsidók ellen kell harcolnia, másszor ugyancsak. Érthető tehát a közelkeleti angol vezérkari főnök legutóbbi nyilatkozata, melyben bejelentette, hogy csak akkor tudja Palesztinában a rendet garantálni, ha a zsidók február 1-ig kiürítik Palesztinát.

Repülőgépen

— Uraim, a motor elromlott, zuhanunk! Mindenki akasszon a nyakába egy kis névtáblát, hogy a holttestek agnoszkálása könnyebb legyen.

Precíz holdkóros

— Ez a holdkóros csak félszemére alszik.
— Ne felejtsd el, ma félhold van.

Közbeszólás egy gyűlésen

— Mindnyájan emberek vagyunk.
— Kérem, ne tessék általánosítani!

AFRIKAI VALLOMÁS

— Tudod drágám, én a jó erős feketét szeretem

Budakeszin

— Miért cipekedik maga egyedül Kraxelhuber néni?
— Mit csináljak, mikor mind a három derék fiam kint van a temetőben.
— Mióta?
— Most egy félórája mentek ki sírt rombolni.

A gördülő Operaház

Az Opera magyarsággal járja az országot

Füttyös értekezlet zajlott le a városházán

Bognár polgármester: Uraim, egyszerre csak egy fütyüljön.

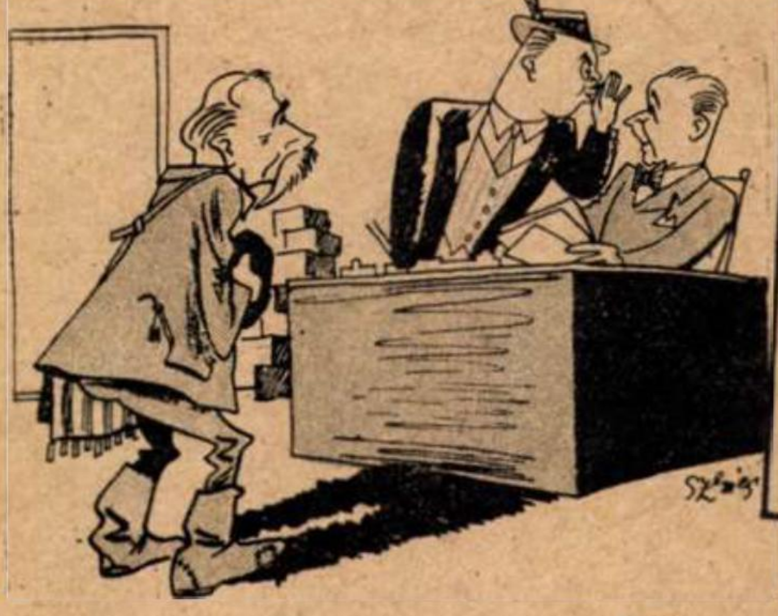
Sivicc

— Mi az, Kabelácsné, maguknak csak egy pár lécük van?
— Igen, a férjem használja felfelé, én lefelé.

-o-

Bikkmakkfalvy és a marhasó

— Csak törzskönyvezett marháknak adjon marhasót.
— Na és maga törzskönyvezve .an?

— Találkoztam tegnap a feleségével, köszöntem is neki, de ő úgylátszik nem vette észre.
— Tudom, mondta.

Régi csúf idők

A nemrégiben meghalt bohém ujságíró, az úgynevezett „egyensúlytörvény" éveiben, éjszaka kadarkától virágos hangulatban ment haza egy barátjával a Lánchídon. A budai kiskocsmákban elfogyasztott italok megoldották az amúgysem szófukar bohém nyelvét és a híd közepén megállva hangos tósztot intézett az éjszakai álmukat alvó halakhoz.

A hangos dikcióra rendőr került elő és csendháborítás miatt igazoltatta az ujságírót. Elővette a noteszt, megnyálazta a plajbászt és kezdte írni az ujságíró nocianáléját.

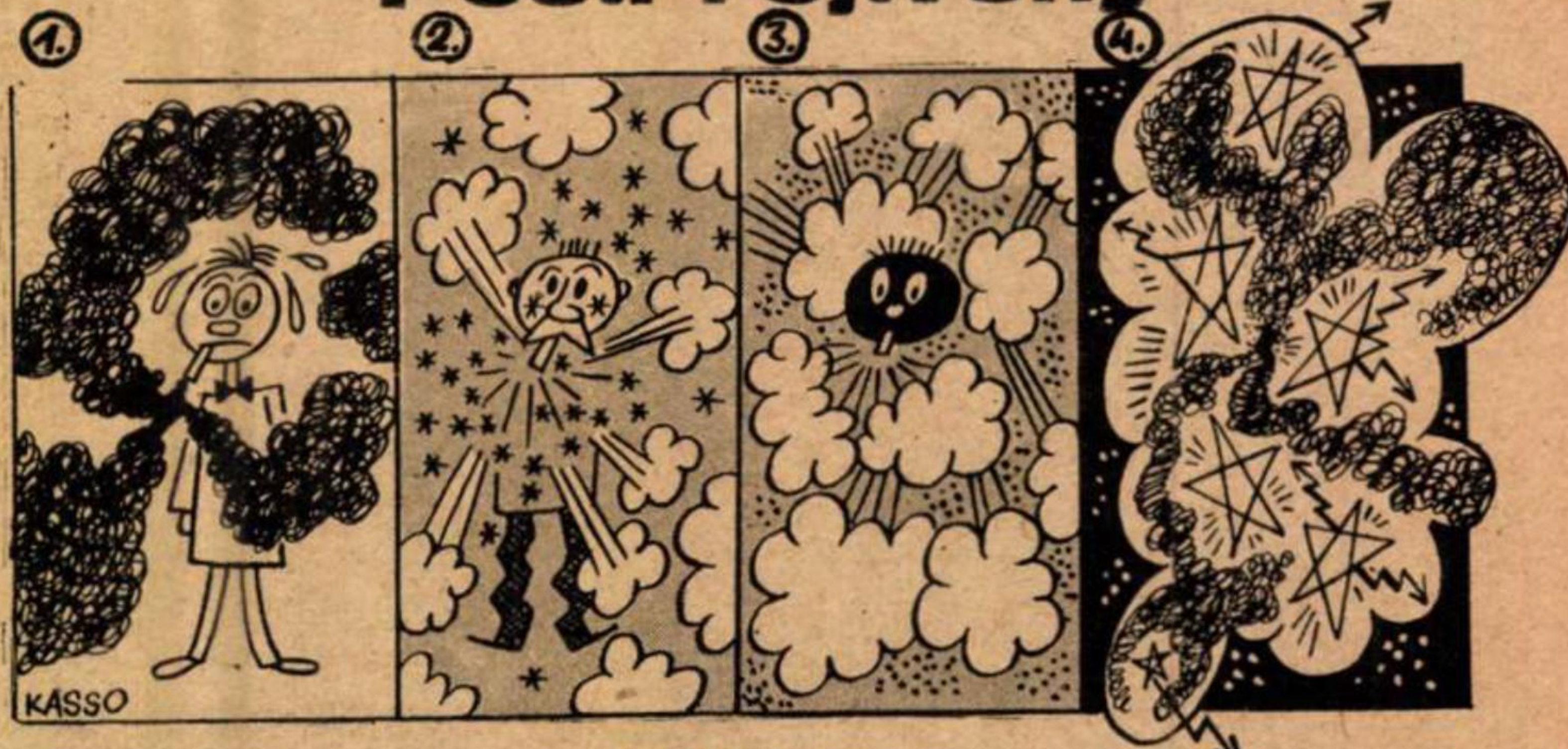
— Foglalkozása? — kérdezte.
— Az „Uj Magyarság" belső munkatársa.
— Vallása?
— Izraelita.

A barát az igazoltatás befejezése után, csodálkozva fordult a bohémhez:
— Miért mondtad, hogy az Uj Magyarság munkatársa vagy?
— Hogy nagyobb bizalmat keltsek a rendőrben.
— És miért mondtad magad izraelitának?
— Hogy a rendőrbírói tárgyaláson hadd higyjék majd, hogy a rendőr volt berugva.

Emlékszünk még az őrségváltásra, amikor az „Új Európáért" lelkesedő, de a törvénynek megfelelő fiatalemberek elöntötték a hivatalokat, boltokat és beültek a zsíros pozíciókba. Ezek a fiúcskák a szaktudásukat a „Magyar Futár"-ból merítették, de önérzetük annál nagyobb volt. Az egyik pesti bankfiókhoz is felvettek egy ilyen jankót. Egyszer a főnöke azzal bízta meg, hogy szerezze meg a bank newyorki levelezőjének címét. A jankó tanácstalanul álldogált egy darabig, de aztán mégis kénytelen volt az öreg Heller bácsihoz fordulni, aki harminc éve volt a cégnél. Heller bácsi készséggel megadta a címet:
— Wall Street 23.
Az önérzetes fiatalember ideges lett.
— Nem értem — mondta. — Tessék ezt nekem leírni.
Heller bácsi elvesztette a türelmét.
— De az istenért, fiatalember, hát mondom. Wall . . . street. Street, az angolul annyit jelent, hogy utca. Ennyit azért tudhatna, kolléga úr.
A fiatal óriás büszkén düllesztette ki sportjelvényekkel ékesített mellét.
Azok az idők már elmúltak, kedves Heller úr, amikor ilyen dolgokat tudni kellett!

Az „árjásítás" korszakában egyik mágnásunkat is beültették Aladárnak valamelyik textilnagyvállalathoz. Az arisztokrata vezérigazgató úrtól másnap megkérdezte az egyik gróf a mágnáskaszinóban:
— Na, hogy tetszik az új poziciód?
— Elég tűrhető, csak tudod, azoknak az alakoknak ott a cégnél, folyton az üzleten jár az eszük.

Pesti rejtvény

Megfejtés:

1. Ez Munkást szív. 2. Ez Tulipánt szív. 3. Ez Olympiát szív. 4. Ez Harmóniát szív.

Tenyészállatokat kapnak a gazdák

— Megjött már a tenyészkos, jegyző úr?
— Meg, de baj van.
— Mi a baj?
— Agglegény. Nem akar nősülni.

Akar ön szerzői estet rendezni? Miért ne?

A Zeneakadémia Nagytermében vasárnap délelőtt féltizenegy órai kezdettel tartotta nagysikerű szerzői estjét *Vukics Elemér*, a külföldön is ismeretlen magyar irodalmár és költő.

Az estet *Bajor Tamás* szavalata nyitotta meg, aki *Vörösmarty Mihály:* „Gondolatok a kölcsönkönyvtárban“ c. költeményét adta elő, majd Bárdy János áriákat énekelt *Aristophanes:* „Madarak“ c. új operettjéből. Ezután a közönség lelkes tapsa mellett maga *Vukics Elemér* lépett a pódiumra és sikerült részleteket olvasott fel *Jókai Mór:* „Egy az Isten . . .!“ című regényéből. A következő szám egy eredeti állathangutánzás volt, majd *Vavranecz M. Aurél* karnagy *Bach* opus 195/1948. B. kántáját adta elő orgonán. Az est első része ezután *Vukics Elemér* művészi kártyamutatványaival zárult.

A közönség a szünetben élénken vitatta a szerzői est eseményeit és többen megjegyezték, hogy lám ez a magyar író sorsa, *Vukics Elemér* nevét alig ismerik, pedig milyen gyönyörű volt az a *Vörösmarty* vers, az orgonaszólóról nem is beszélve.

A szünet után a szerzői est meglepetéseként a Nemzeti Színház színtársulata *Sekszpir Vilmos* „Hamlet“ c. drámáját adta elő, olyan sikerrel, hogy *Vukics Elemér* alig győzte a tapsokat megköszönni. Az arabs táncosnők énekszáma után Vukics kísérletképen néhány fiatalkori költeményét olvasta fel *Ady Endrétől*, majd *Tinodi Olivér* következett a Mancival. Az est fénypontja volt, amikor *Vukics* végülis előadta összegyüjtött írásaiból azt a levelet, amelyet annakidején az Esti Kurirnak írt a Ló-utcai villamosmegálló áthelyezése tárgyában, majd a közönség tapsaitól kényszerítve felolvasta az ujságban szereplő akkori moziműsort is.

Vukics Elemér szerzői estjét a nagy sikerre való tekintettel legközelebb az Operaházban ismétlik meg, színrekerül Bizet Carmenja.

Kishont Ferenc

Egy kis biológia

1938-ban tömegesen idézte be az Idegenellenőrző Hivatal a zsidókat. Nem számított, hogy csak akkoriban menekült-e hozzánk az illető, vagy pedig évszázadok óta itt éltek-e ősei, a megfélemlítés, a lelki gyötrés volt a cél. Nagy komikus színészünknek is meg kellett jelennie az egyik fölényesgunyoros, fiatal tisztviselő előtt.

— Neve?

Megmondta.

— Hány éves?

— Ötvenhat.

— Hány éve él Magyarországon?

— Ötvenhat éve.

A tisztviselő nem vette észre a két évszám azonosságát és rátámadt a „nagy ágyú“-val:

— Hogyan került Magyarországra?

A művész nagyot nézett a furcsa kérdésre, aztán csendes humorral jelentette:

— Beszivárogtam, kérem.

Reklám a rádióban

Megtudhatjuk két hír között,
Újabban a rádióba,
Hogy a sok-sok műsorszám közt
Legjobb mégis a Csip-szóda.

Örülök, hogy a rádió
Halad szintén már a korral,
S Liszt-koncertnél erre biztat:
Süssön Smonca-sütőporral.

Unalmasabb műsorszámnál
Hangja izzó, mint egy katlan,
S ha elalszol, ezt suttogja:
A legjobb a Puma-paplan.

Falsch Franciska énekelt ma,
A rádióm halkan kattan:
Vegyen fülvédőt, — szólt egy hang
A tanácsot megfogadtam.

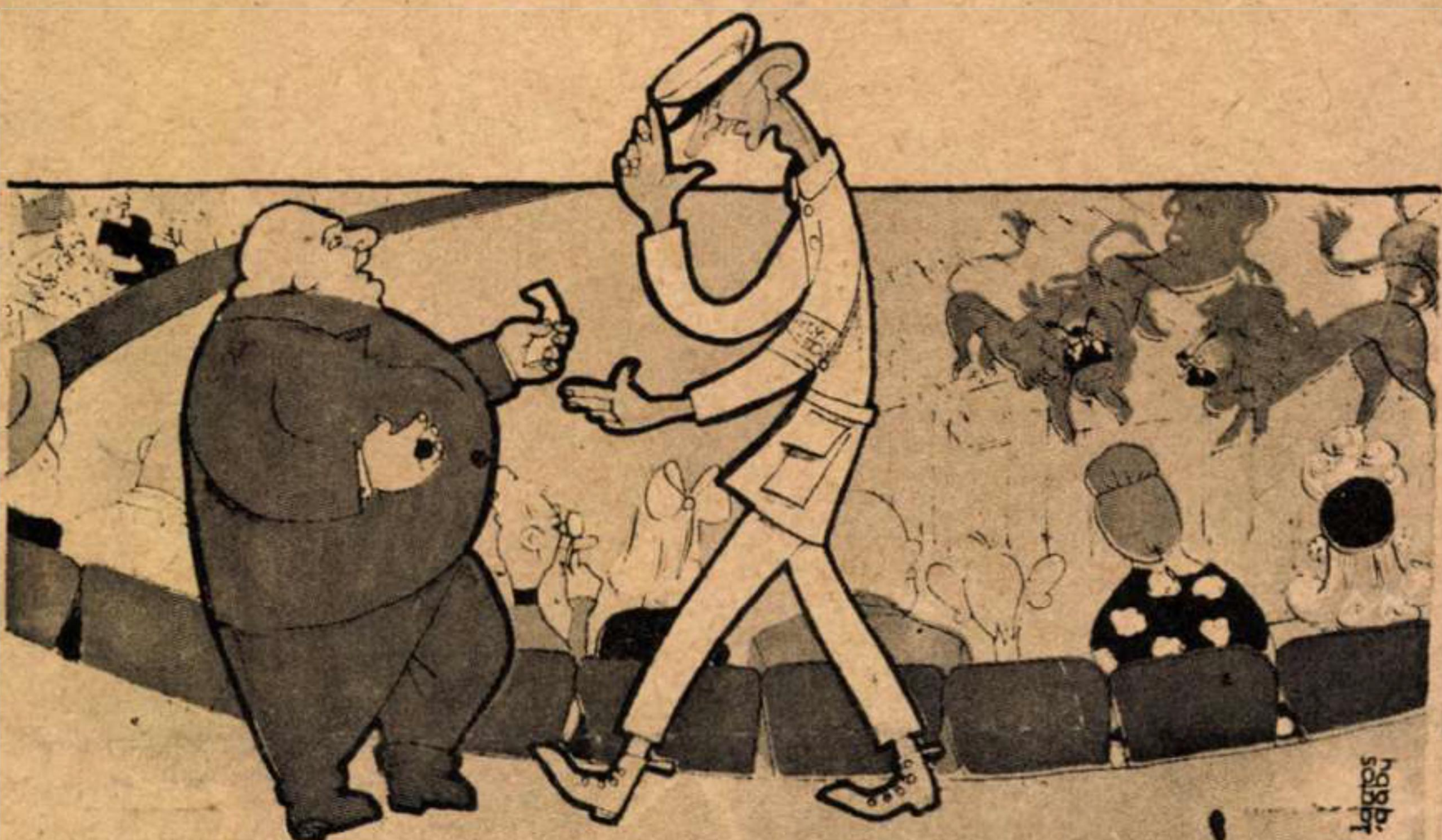
Nyilasok jelentkeznek az arabok elleni harcra

— És maga nyilas létére miért akar a zsidók oldalán harcolni?

— Bízza csak rám, zsidó úr, harcoltam én a németek oldalán is és most tessék megnézni a németeket.

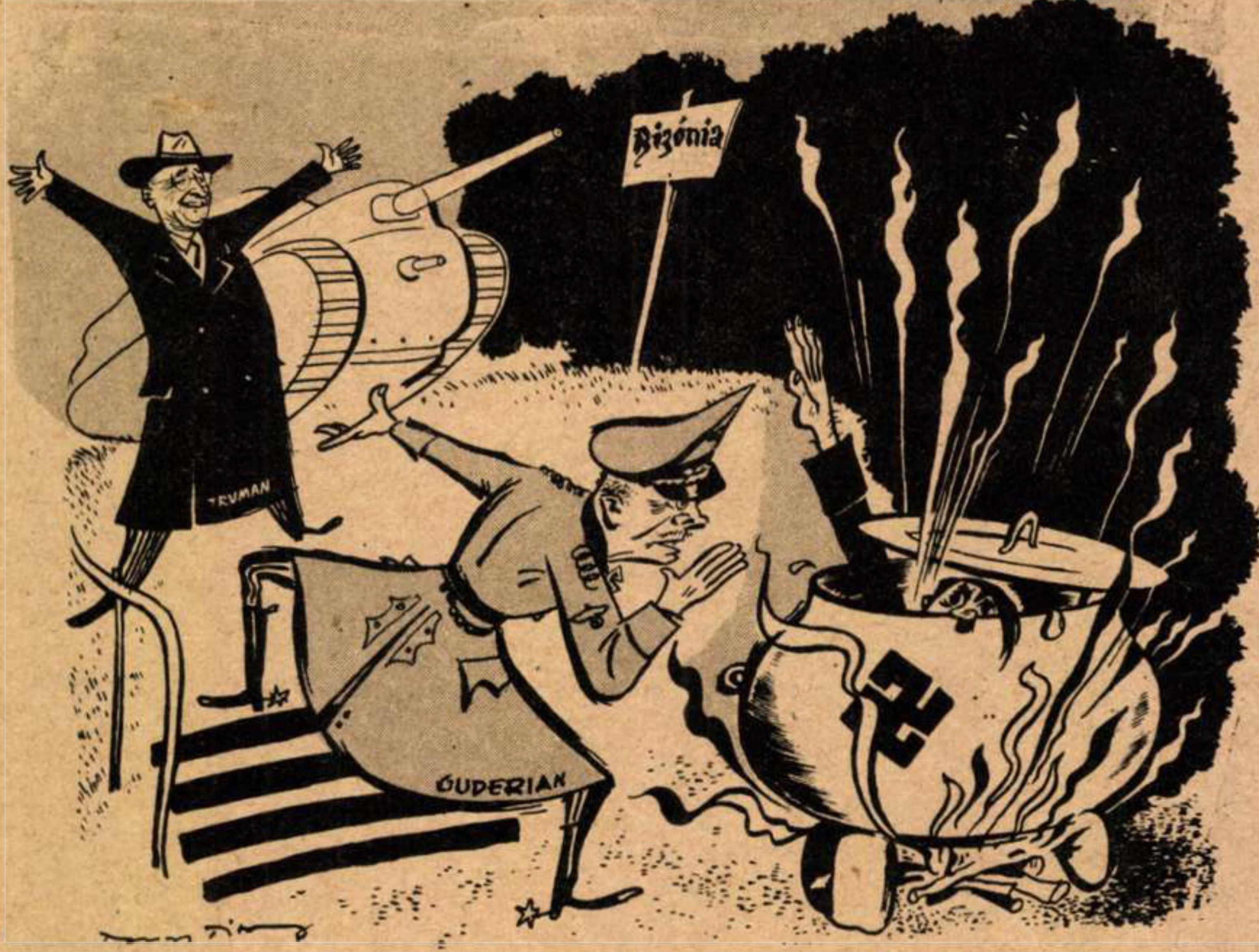
Cirkuszban

— Mondja kérem, miért vannak leghátul a legdrágább jegyek?

— Mert ha az oroszlánok elszabadulnak, először az első sorban levőket szokták megenni.

Guderianból kémelhárítót csináltak az amerikaiak

Guderian: Führerem, szabad elfoglalnom az állást Trumannál?
Hitler: Igen. Nagyon megbízható ember.

Arisztid, a jó nagybácsi

Arisztid beállít az unokaöccseihez:

— Na gyerekek, hallom, jók voltatok, hoztam hát nektek valamit, de igazságosan kell megfeleznetek.

— Éljen, éljen, mit hozott, Riszti bácsi?

— Egy léggömböt.

Szépítés nélkül

A naiva azt mondja a színházban:

— A kozmetikusom ma kijelentette, hogy klasszikus arcom van.

Megszólal egy kolleganő:

— Ne dőlj be neki! Nem minden klasszikus, ami régi.

Ja igaz!

A mészlében tartósitott tojást mindenki utálja, mert büdös.

Szinműpályázatunk győztes remeke:

Meddig birjuk még a birót?

Kész tragédia

Játszák naponta a különböző törvényszékeken

Közvélemény:

Már a lapok mind megírák,
mit művelnek itt a bírák,
alszik a jog, tente-tente,
nyilas bácsi fel lesz mentve,
lehet bármi szabotázsa,
nem lesz érte lakolása.

Fasiszta kórus:

Szőke nyilas, csitt, csitt, csitt,
ne félj, itt a Csics, Csics, Csics,
viseld magad szépen,
ne dolgozz a gépen,
Csics, Csics, ilyen bíró több nincs is.

Közvélemény:

Itt a jogból el lesz csórva,
gondoljunk csak ama Csór-ra,
ki nem győz itt megmaradni,
bár megírta Gábor Andi:
fasiszta volt, ilyen Csór ez,
igazságban nagy a córesz.

Fasiszta kórus:

Szőke nyilas, csitt, csitt, csitt,
itt van a Csór, itt a Csics,
pálcát sose törvén
így lazsál a törvény,
Csics, Csics, éljen a Csór és a Csics.

Gábor Andor világhiradója

PÁRIZSBÓL jelentik: Középfranciaország egyik kis városa fölött tegnap éjjel titokzatos repülőgép szállt át, melynek csak orosz felségjelvénye volt élesen megvilágítva. A gépből három gépfegyvert és kilenc gépfegyverkezelőt dobtak le ejtőernyővel, utóbbiakat napi 8 órai munkaidőre kiszámított órabérrel zsebükben, hogy a gépfegyverek folytonos üzemben legyenek tarthatók. A gépfegyver kezelőinek és cinkosaiknak, akik a város melletti liget tisztásán várták őket, sikerült elmenekülniük, úgyhogy csak a gépfegyverek maradtak a tisztás füvén, melyeket a csendőrség azonnal lefoglalt. Mindegyik gépfegyver csövére Molotov sajátkezű aláírása volt bevésve s így a csendőrség, szorgos nyomozás után, a fegyverek eredetét pontosan megállapíthatta. A gépfegyverek papírba voltak csomagolva, melyen a velük kiirtandó francia államférfiak nevének listája állott, s egy kiáltványnak a szövege, melynek a baloldali államcsiny után kellett volna az összes francia lapokban vezércikk helyén megjelennie. A nevezetes lelet alapján a Schuman-kormány a kommunista párt feloszlatását teszi érett megfontolás tárgyává.

***SALZBURGBÓL** jelentik: Peyer Károly, a magyarországi radikális szocialisták vezére, akit a jobboldaliak ki akartak végeztetni, hazájából egy alagúton át távozott. Az alagutat Peyer lelkes hívei Budáról szállították az ország nyugati határára.*

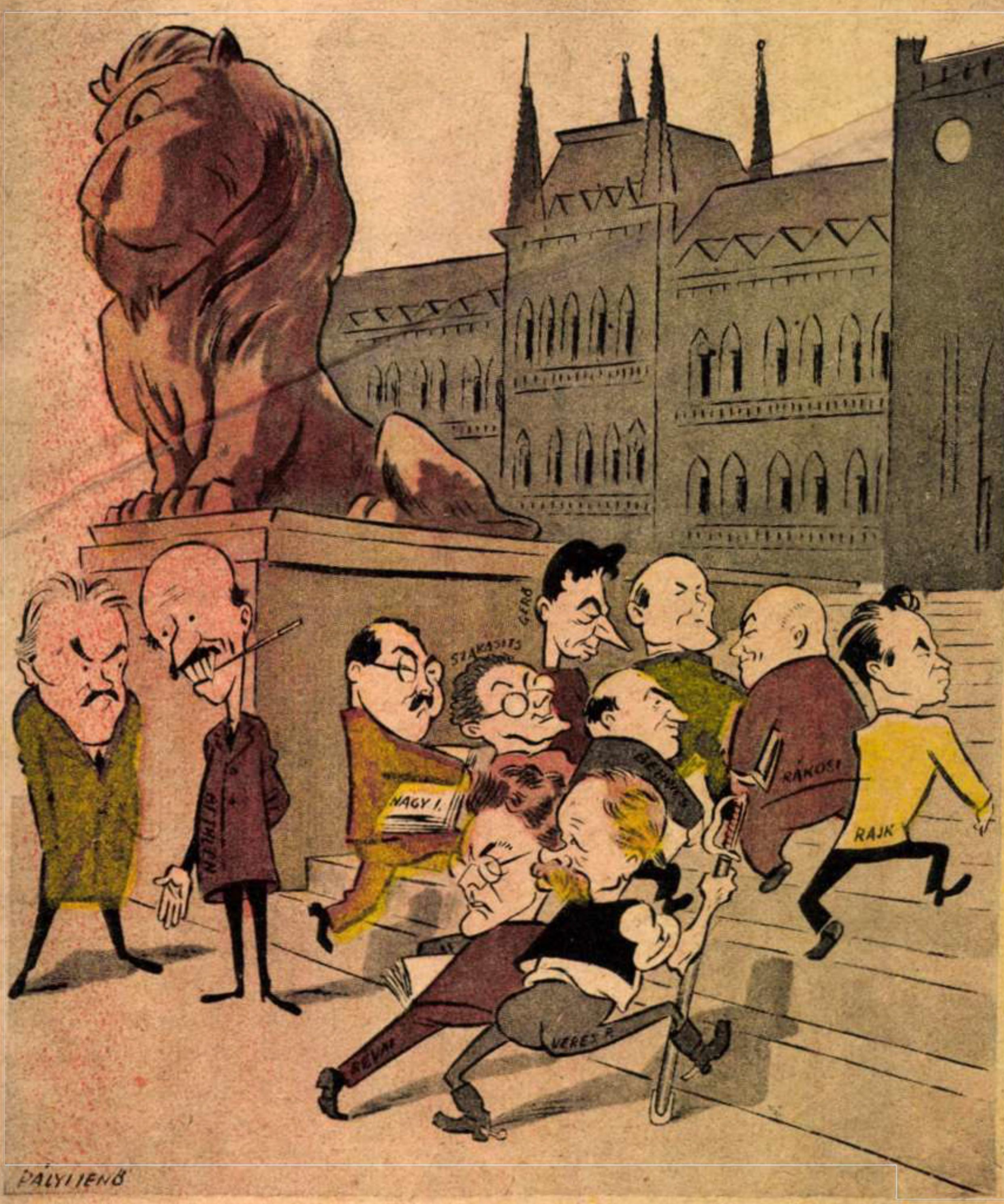
BUDAPESTRŐL jelentik: Beavatott körökből származó értesülés szerint Jézus Krisztus megbocsátott Marx Károlynak és a vele rokonszenvező magyar politikusoknak, de Derzsi Sándor, A Magyar Rádió-Parnasszus munkatársa, ezideig nem csatlakozott az elhamarkodott lépéshez.

Megoldódott Kovács Imre rejtélye

Kovács Imre jól behúzta
Fejébe a svájci sapkát
És kint maradt, elfeledve
Balogh pátert és a Schlachtát.

Mit keres az Imre Svájcban?
Ez merül fel a népekbe,
Tán egy pártot, olyan pártot,
Ahová még nem lépett be.

A parlament előtt

Bethlen: Mit csinál itt ez a sok új ember?
Kállay: Mindazt, amit mi nem csináltunk.
Bethlen: Na, akkor ezeknek van dolguk elég.

Indokolt bosszúság

Halupka Bódog magából kikelve állít be a kávéházba;

— Hallatlan! Fel vagyok háborodva, uraim! Hallom, hogy felemelik az örökösödési adót.

— Na és? — kérdik tőle — Mit örökölt maga?

— Mit? — dühöng Halupka. — Idegbajt!

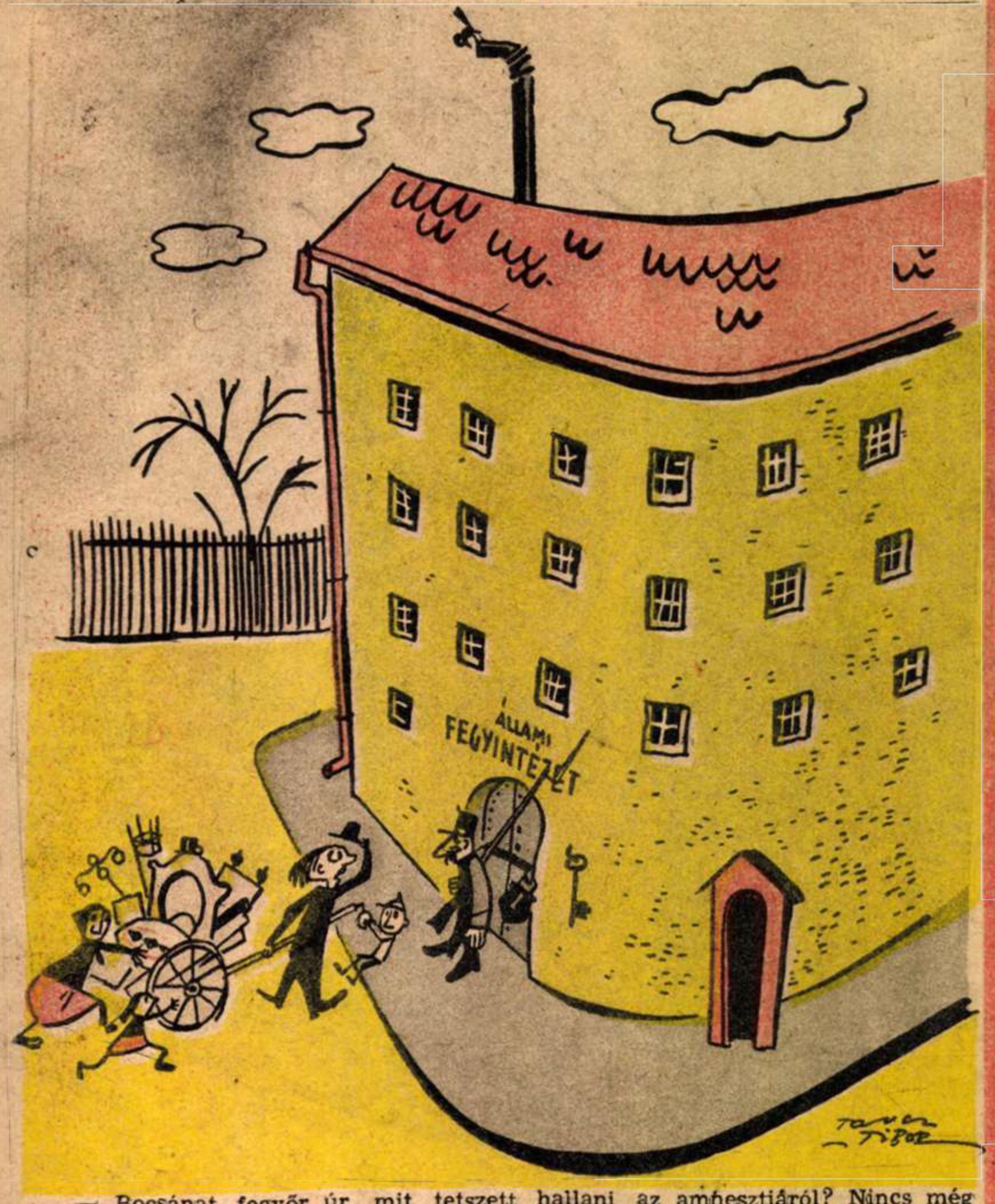
Építkezésnél

— Mondja, főpallér úr, nincs itt valami munka a számomra?

— Mihez ért?

— Nyugalmazott miniszter vagyok. Nagyszerűen tudok alapkövet elhelyezni.

LAKÁSKERESÉS

— Bocsánat, fegyőr úr, mit tetszett hallani az amnesztiáról? Nincs még bent üresedés?

Simek, a gyomorember, ragyogó arccal állított meg a Körúton.

— Tegnap óta béke van — ujságolta.

— Sőt, már régen — mondtam és igyekeztem simán tovább jutni, de Simek megfogta a kabátom gombját.

— Szó sincs róla. Hallgasson ide. Amikor az ostrom után kimásztunk a pincéből, három hónapig babot ettem. Ez csak nem volt béke?

Aztán már volt kenyér, meg baromfi, de nem volt marha és sertés. Még ez sem volt az igazi béke.

Aztán már volt sertés meg marha is, de hol a tojás tünt el, hol a cukor. Szóval, ez sem volt még az az igazi, békebeli béke.

Aztán már volt minden és nem tünt el semmi. De nekem, tudja, nekem volt egy állandó hiányérzetem, hogy azért ez még mindig nem az az igazi béke.

Tegnap este aztán bementem a feleségemmel egy étterembe. A pincér odahozta az étlapot, harmincféle étel volt rajta, egyik jobb, mint a másik. A feleségem unottan nézegette. „Fogas tartárral... nem kell. Őzcomb áfonyával... nem kell. Erdélyi fatányéros hercegnő módra... nem kell." Fanyalogva olvasta végig az étlapot, de egyszerre felragyogott az arca és odafordult a pincérhez:

— Tudja mit, barátom? Hozzon nekem egy nagy tányér finom babfőzeléket.

Látja, ez már az igazi béke.

Egy írónőről beszélgetnek a Fészekben:

— Ez a nő már úgyszólván gyerekkora óta ír. Valósággal összenőtt a tollával.

— Akárcsak a liba.

A híres kómikus szenvedélyes totózó. A héten feldúlt arccal rohant be a törzskávéházba.

— Már megint nem nyertem! — dühöngött. — Ez mind azért van, mert én olyan marha vagyok és a tippelésnél szomszédaimra hallgatok!

— Hát miért hallgatsz a szomszédaidra? — kérdezték tőle csodálkozva.

— Mert én meg abszolute nem értek hozzá...

Kunszery Gyula a Korszerű jegyzetek írása közben odaszólt a szerkesztőségben egy kollegának:

— Add ide a tappert egy pillanatra.

A kollega a fejét csóválta:

— Mi az, Gyulám, te már az írásaidat is leitatod?

Epés

megjegyzéseket bőven termelő nagy jellemszínészünkre ezen a héten se panaszkodhatunk. Egy színműíró sietett el a kiskapu előtt, s az egyik színész megjegyezte:

— Mintha hanyatlott volna az utóbbi években...

Barátunk mentegette:

— Nagyon sok rosszat kell elolvasnia mostanában, az rontja a stílusát.

— Dramaturg lett? Szerkesztő? Lektor?

— Dehogyis.

— Akkor hát mi az a sok rossz, amit el kell olvasnia?

— Amit ír.

A magyar rádió bemondója szombaton este Guttman Dénes György budapesti rímkereskedőt, a „Nyek-nyek ladiladilom" és az „Óh Donna mia legyen a másé" című elmehülyítő rigmusok forgalombahozóját „Költőkirály"-nak nevezte. Leszögezzük, hogy ezt a titulust a mi megkérdezésünk nélkül kapta.

Goethe Petőfi Ovidius Ady

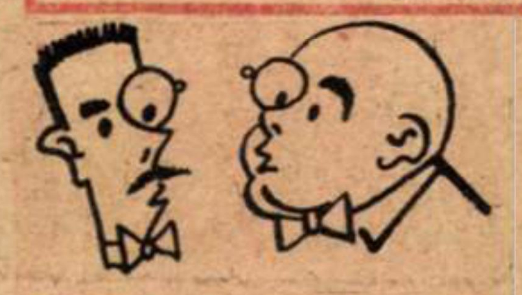
Az „előkelő" belvárosi divatszalónban 1948 januárjában sem hallani az elegáns direktrisz ajkairól (amelyeken mellesleg sokkal több a rúzs, mint az ajak) más megszólítást, mint „méltóságos asszony" és „kegyelmes asszony".

Egy ujságírónő, akit a véletlen sodort fel a szalónba, megkérdezte a direktrisztől:

— Maga még mindig méltóságosasszonyozza a vevőit?

A direktrisz mentegetőző kézmozdulatot tett:

— Mit csináljak, kérem? Bele van kalkulálva az áraimba...

Beszélgetés egy belvárosi eszpresszóban két monoklis úr között:

— Mit szólsz hozzá, kerlekalásan, itt áll az ujságban, hogy Palesztinában tegnap a harcoknak harminc zsidó és egy arab áldozata volt.

Mire a másik monoklis szomorúan:

— Szegény ember.

— Nem megmondtam Kvantáné, hogy ezeknek az eljegyzése nem fog sokáig tartani?...

Ó, Budapest!

Két vidéki kisfiú beszélget.

— De jó volna Budapestre utazni... — mereng el az egyik.

— Sok pénz kell ahhoz!

— Csak az útiköltség. Mert ahogy kilépsz az állomásról, elédáll egy bácsi, kérdezi: hova parancsolsz? Elvisz ingyen automobilon a legszebb szállodába, kapsz ingyen enni-inni, kapsz ruhát is, jársz ingyen színházba, moziba, ha pedig sétálni mégy, idegen emberek meghívnak magukhoz vacsorára, pezsgőt is adnak, náluk is alszol, de még egy százforintost is a kezedbe nyomnak másnap reggel...

— Csuda! Kitől tudod, hogy így van?

— A nővérem mesélte.

Két elegáns hölgy egy eszpresszóban.

— Mivel foglalkozik mostanában az urad?

— Külföldön van.

— És te meg tudsz élni?

— Na hallod, ha az uram külföldön van...

— Hát magával mi történt?

— Ágynak estem.

Ludas Matyi

Megjelenik minden csütörtökön

Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA

Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Felelős kiadó: ELEK LÁSZLÓ

Kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.

Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.: 139—150 és 138—382.

Nyomatott a Szikra Lapvállalat offset-körforgógépein. Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

Sarokba állítjuk

Rákosi Mátyást,

mert egy mondatban fejezte ki, hogy a katolikus egyház nem ismeri el a magyar köztársaságot, holott az Új Ember „cáfolatában" bebizonyította, hogy ugyanezt huszonnyolc mondatban is ki lehet fejezni.

